

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 23001/08
Александар МАТИЋ и POLONIA ДОО
против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа
23. јуна 2015. године у саставу:

Josep Casadevall, *председник*,
Luis López Guerra,
Ján Šikuta,
Kristina Pardalos,
Johannes Silvis,
Valeriu Grițco,
Бранко Лубарда, *судије*,

и Marialena Tsirlí, *заменик секретара Одељења*,

У вези са горе наведеном представком поднетом 16. априла 2008.
године,

У вези са запажањима које је поднела Тужена држава и запажањима
које су као одговор поднели подносиоци представке,

После већања, доноси следећу одлуку:

ПОСТУПАК

1. Суд је 1. фебруара 2014. године променио састав својих већа
(Правило 25 став 1.). Ови предмети су стога додељени
новоформираном Трећем одељењу (Правило 52 став 1.).

ЧИЊЕНИЦЕ

2. Подносиоци представке су господин Александар Матић („први
подносилац представке“) и *Polonia DOO* („други подносилац
представке“).

3. Први подносилац представке је српски држављанин рођен 1961.
године и живи у Младеновцу. Он је такође овлашћени представник
другог подносиоца представке. Други подносилац представке је
предузеће са ограниченом одговорношћу са седиштем у Младеновцу.

Оба подносиоца представке заступао је пред Судом господин М. Грујичић, адвокат из Београда.

4. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, господин С. Царић.

А. Околности предмета

5. Чињенице предмета, како су их странке изнеле, могу се сумирати на следећи начин.

1. Поступак у вези са подносиоцима представки

6. Други подносилац представке је 2005. године купио теретни брод ван Србије. Процењена вредност овог брода износила је приближно 545.000 евра („ЕУР“).

7. Први подносилац представке је у септембру 2005. године, поступајући у име другог подносиоца представке, ангажовало шпедитерско предузеће, стручно за царинска питања.

8. Шпедитер је 13. септембра 2005. године поднео изјаву царинским органима, допунивши је релевантном документацијом коју су поднели подносиоци представке.

9. Царинарница Београд је 7. новембра 2005. године, пошто је, између осталог, саслушала један број сведока, утврдила да је брод сврстан под погрешни тарифни став, као поморско пловило, а ова класификација је с друге стране, подразумевала да се не плаћа царина. Шпедитерско предузеће и његов овлашћени представник, као и подносиоци представке у овом предмету, су због тога проглашени кривим за царински прекршај и новчано кажњени у складу са релевантним законом (види став 16. у даљем тексту). Посебно, првом и другом подносиоцу представке је наложено да плате 10.000, односно 3.000.000 српских динара („РСД“), док су шпедитерско предузеће и његов овлашћени представник кажњени новчано у износу од РСД 3.000.000 и 10.000, тим редом. Царинарница је констатовала да је њена класификација брода, првенствено као речног брода, заснована на процени једне од две стручне организације које су током поступка доставиле супротна мишљења. Царинарница се такође позвала на атест, који су издали немачки органи а доставили сами подносиоци представке, у смислу да је брод „прикладан за пловидбу Рајном, између Базела и отвореног мора“. У сваком случају, централа Царинарнице је, у једном тренутку, препоручила да се брод класификује као речни брод, али су подносиоци представке одбили да то учине.

10. Министарство финансија је 11. октобра 2006. године делом прихватило жалбе које су уложила четири окривљена лица, и тиме изменило новчане казне одређене у првој инстанци. Посебно, првом и

другом подносиоцу представке наложено је да плате РСД 5.000 и РСД 2.000.000, (приближно ЕУР 60 и ЕУР 23.600 у то време), док су шпедитер и његов овлашћени представник кажњени у мањем износу, тј. РСД 500.000 и РСД 3.000 (приближно ЕУР 5.900 и ЕУР 35 у то време). Министарство финансија је изјавило да је разлог за ову разлику био што је шпедитер само поступио по захтеву подносилаца представке за неправилну класификацију брода у питању, како је утврђено на основу изјаве сведока дате током поступка. Такође, Министарство финансија је прихватило да подносиоци представке нису имали намеру да обману власти, због чега је утврђено да су криви према члану 340. Царинског закона, што је прекршај који не захтева постојање такве намере већ је пре само пропуст да се доставе тачне информације након подношења царинске декларације.

11. Подносиоци представке су 25. октобра 2006 . године уложили захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења, који је допуњен 8. децембра 2006. године, 31. јануара 2008. године и 12. фебруара 2008. године. У њему су подносиоци представке, између осталог, тврдили да: (а) иако је Царинарница Београд узела у обзир два стручна мишљења у вези са класификацијом брода, она је усвојила, без одговарајућег објашњења, једно мишљење и није дала поверење другом; (б) они нису били стручни за поступање у сложеном царинском поступку, због чега су ангажовали шпедитерско предузеће да се бави овим питањем; и (в) спорне одлуке царинских органа нису биле у складу са њиховим одлукама у другим сличним предметима.

12. Врховни суд је 26. децембра 2007. године пресудио по захтеву подносилаца представке за ванредно преиспитивање. Притужбе првог подносиоца представке су одбачене, пошто је износ новчане казне одређене у његовом случају био испод законског прага од РСД 100.000 (види став 22. у даљем тексту), док су притужбе другог подносиоца представке разматране у погледу основаности и одбијене. Врховни суд је потврдио образложење садржано у спорним одлукама које су донели управни органи. Подносиоци представке су 10. марта 2008. године примили пресуду Врховног суда.

13. Другом подносиоцу представке дата је могућност да казну исплати у месечним ратама, а до јануара 2008. године новчана казна је потпуно исплаћена.

2. Законодавство примењено у случају подносилаца представке

14. Горе описани поступак вођен је на основу Закона о прекршајима из 1989. године, који је измењен 2004. године, као и Царинског закона из 2003. године (види ст. 16-24. у даљем тексту).

3. Релевантна судска пракса коју су стране доставиле

15. Од 25. септембра 2006. године до 10. децембра 2010. године Министарство финансија и Врховни касациони суд, примењујући члан 340. Царинског закона, донели су шест решења у погледу ситуација веома сличних ситуацији подносилаца представке. Конкретно, они су приметили да је увозник имао обавезу да достави тачну документацију шпедитеру, а да је дужност шпедитера била да правилно класификује робу у царинској декларацији. За постојање наведеног прекршаја није се сматрало неопходним постојање намере да се органи преваре. У два од ових случајева увозници су, коначно, ослобођени или формално опоменути, без новчаног кажњавања, док су у остала четири случаја новчано кажњени у складу са важећим законодавством (види, на пример, решења Министарства финансија од 25. септембра 2006. године и 21. јануара 2007. године, Пжц бр. 1349/05 и 667/07; као и пресуде Врховног касационог суда од 12. фебруара 2010. године, 26. марта 2010. године, 11. јуна 2010. године и 10. децембра 2010. године, Упр бр. 2/10, 115/10, 12/10 и 110/10).

Б. Релевантно домаће право

1. Царински закон из 2003. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“ – бр. 73/03, 61/05, 85/05, 62/06 и 63/06)

16. Члан 340. прописује, између осталог, да су предузеће као и одговорно лице у предузећу, одговорни за недостављање тачних информација након подношења царинске декларације. Они се даље новчано кажњавају у износу до РСД 25.000 или у трострукој вредности увезене робе, у погледу физичког лица односно, у погледу правног лица.

2. Закон о прекршајима из 1989. године (објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 44/89, 21/90, 11/92, 20/93, 53/93, 67/93, 28/94, 16/97, 37/97, 36/98, 44/98 и 65/01)

17. Члан 35. став 1. прописује да ако физичко лице не плати одређену новчану казну, она се замењује казном затвора при чему је вредност једног затворског дана 500 динара, али затвор не може да траје дуже од тридесет дана укупно.

18. Члан 36. став 2. прописује да ако правно лице не плати одређену новчану казну, она се наплаћује принудним путем.

19. Члан 41. став 1. прописује, између осталог, да тужени може бити формално опоменут, пре него новчано кажњен, када постоје озбиљне олакшавајуће околности.

20. Члан 84. одређује, између осталог, судове којима је поверено вођење царинских поступака.

21. Члан 234. став 1 (9) прописује да се поступак прекида ако нема доказа да је тужени направио прекршај за који је оптужен.

22. Члан 272. прописује, између осталог, да физичко лице као и одговорно лице у правном лицу, има право да уложи захтев за ванредно преиспитивање ако су новчано кажњени у износу од РСД 100.000 или више.

23. У складу са чланом 277, Врховни суд, ако прихвати захтев за ванредно преиспитивање који је поднела једна од страна о којима је реч, има овлашћење да преиначи и/или измени спорну одлуку или је укине и наложи поновно разматрање питања пред надлежним управним органима.

3. Закон о изменама и допунама Закона о прекршајима из 1989. године усвојен 2004. године (објављен у „Сл. гласнику РС“, број 55/04)

24. Члан 17. Закона о изменама и допунама усвојен 2004. године изменио је члан 84. Закона о прекршајима из 1989. године, чиме су управни органи добили надлежност да воде поступке у вези царином у првој и другој инстанци.

4. Закон о прекршајима из 2005. године (објављен у „Сл. гласнику РС“, број 101/05)

25. Овим законом је 1. јануара 2007. године престао да важи Закон о прекршајима из 1989. године, са изменама из 2004. године.

26. Члан 306. Закона о прекршајима из 2005. године прописује да је он важећи за све нерешене предмете где није донета другостепена одлука о основаности до 1. јануара 2007. године. Сходно томе, у погледу свих осталих нерешених предмета, укључујући и овај, Закон о прекршајима из 1989. године, са изменама из 2004. године, важио је и даље до самог закључења тих предмета.

ПРИТУЖБЕ

27. Према чл. 6. став 1, 6. став 3 (г) и 14. Конвенције, као и према члану 1. Протокола број 1, подносиоци представке жалили су се: (а) због немогућности да испитају одређеног сведока у првој инстанци; (б) правичности и произвољности исхода поступка покренутог против њих; и (в) пресуде у њиховом предмету која није била у складу са устаљеном управном/судском праксом у релевантном тренутку.

ПРАВО

28. Суд, као онај који одређује како ће се окарактерисати чињенице сваког случаја пред њим (види, међу многим другим ауторитетима, *Akdeniz против Турске*, број 25165/94, став 88, 31. мај 2005. године), сматра да горе наведене притужбе треба разматрати према чл. 6, став 1, 6. став 3 (г) и 7. Конвенције, као и према члану 1. Протокола број 1.

29. Наведене одредбе, у релевантном делу, гласе како следи:

Члан 6.

“1. Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну ... расправу ...

...

3. Свако ко је оптужен за кривично дело има следећа минимална права:

...

(г) да испитује сведоке против себе или да постигне да се они испитају и да се обезбеди присуство и саслушање сведока у његову корист под истим условима који важе за оне који сведоче против њега;...”

Члан 7.

“1. Нико се не може сматрати кривим за кривично дело извршено чињењем или нечињењем које, у време када је извршено, није представљало кривично дело по унутрашњем или међународном праву. Исто тако, не може се изрећи строжа казна од оне која се могла изрећи у време када је кривично дело извршено.

2 Овај члан не утиче на суђење и кажњавање неког лица за чињење или нечињење које се у време извршења сматрало кривичним делом према општим правним начелима која признају цивилизовани народи...”

Члан 1. Протокола број 1

“Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.”

А. У погледу првог подносиоца представке

30. Суд подсећа да се ревизија мора, у начелу и кад год је доступна у складу са релевантним српским процесним правилима, сматрати делотворним средством у смислу члана 35. став 1. Конвенције (види, на пример, *Петровић и Гајић против Србије* (одлука), број 36470/06,

став 37, 17. март 2015. године; и *Ракић и други против Србије*, бр.. 47460/07 и друге, став 37, 5. октобар 2010. године).

31. У овом контексту се примећује да је захтев првог подносиоца представке била одбачена као недопуштена пошто је износ новчане казне одређене у његовом случају био испод законског прага од РСД 100.000 (види став 22. у горњем тексту). Последње „деловрно средство“ које је употребио први подносилац представке била је према томе жалба поднета Министарству финансија (види, на пример, *INTERDNESTRCOM против Републике Молдавије* (одлука), број 48814/06, став 33, 13. март 2012. године; и *D.P. и J.C. против Уједињеног Краљевства* (одлука), број 38719/97, 26. јун 2001. године). Ова жалба је, међутим, одбачена у погледу основаности 11. октобра 2006. године, а први подносилац представке је овај одбачај примио до 25. октобра 2006. године, најкасније (види ст. 10. и 11. у горњем тексту). Пошто је представка у овом предмету поднета 16. априла 2008. године, произилази да су притужбе првог подносиоца представке поднете ван рока и, као такве, морају се одбацити у складу са чланом 35. ст. 1. и 4. Конвенције. Подразумева се да је, с тим у вези, правило рока од шест месеци опште правило и да, сходно томе, Суд има надлежност, и да је мора примењивати на сопствену иницијативу, чак и када Влада, као у овом предмету, није ставила ту примедбу (види *Sabri Güneş против Турске [BB]*, број 27396/06, став 29, 29. јун 2012. године).

Б. У погледу другог подносиоца представке

1. Притужбе разматране према члану 6. ст. 1. и 3 (г) Конвенције

32. Као што је већ констатовано у горњем тексту, други подносилац представке притуживао се због разних аспеката правичности поступка и произвољног исхода спорног поступка.

(а) Поднесци страна

33. Влада је тврдила да, с обзиром на резерву коју је Србија ставила након ратификације Конвенције, притужбе другог подносиоца представке према члану 6. ст. 1. и 3. треба одбацити као недопуштене *ratione materiae*.

34. Други подносилац представке је поново потврдио своје првобитне притужбе, али није дао додатни коментар.

(б) Оцена Суда

35. Суд констатује да је резерва коју је ставила Државна заједница Србија и Црна Гора након ратификације Конвенције гласи како следи:

“Иако потврђујући спремност да у потпуности гарантује права предвиђена чл. 5. и 6. Конвенције, Србија и Црна Гора изјављује да одредбе члана 5. став 1[в] и члана 6. ст. 1. и 3, не доводе у питање примену чл. 75. до 321. Закона о прекршајима Републике Србије („Службени лист Социјалистичке Републике Србије“, број 44/89; „Службени гласник Републике Србије, бр. 21/90, 11/92, 6/93, 20/93, 53/93, 67/93, 28/94, 16/97, 37/97, 36/98, 44/98, 65/2001) који регулишу поступак пред [ос]новним судовима.“

Релевантне одредбе закона наведених у овој резерви регулишу следећа питања:

- поступке пред основним судовима, укључујући права оптуженог, правила доказивања и правни лекови (чл. 75. до 89. и 118. до 321. Закона о прекршајима Републике Србије);

- оснивање и организацију основних судова (чл. 89а до 115. Закона о прекршајима Републике Србије); и

- мере за обезбеђење присуства оптуженог (чл. 183. до 192. Закона о прекршајима Републике Србије).“

36. Комитет министара Савета Европе је 14. јуна 2006. године констатовао, између осталог, да:

“1. ... Република Србија ће наставити са чланством у Савету Европе које врши ... [Државна заједница] ... Србија и Црна Гора, као и обавезе и одговорности које из тога произилазе;

2. ... Република Србија је била или потписница или је настављала чланство [Државне заједнице] Србија и Црна Гора у Савету Европе да јеством од 3. јуна 2006. године; ...

4. ... Република Србија је била или потписница или страна у конвенцијама Савета Европе наведеним у прилогу ... којима је [Државна заједница] Србија и Црна Гора била потписница или страна [укључујући и Европску конвенцију о људским правима]; ...”

37. Горе наведену резерву Влада Србије је повукла 10. маја 2011. године, а повлачење је регистровано у Генералном секретаријату Савета Европе 11. маја 2011. године.

38. Суд сматра да, у таквим околностима, он мора да разматра да ли је резерва компатибилна са чланом 57. Конвенције, који прописује:

“1. Приликом потписивања ове Конвенције, или приликом депоновања инструмента ратификације, свака држава може ставити резерву на сваку поједину одредбу Конвенције у обиму у коме неки закон који је тада на снази на њеној територији није сагласан са том одредбом. Резерве општег карактера нису дозвољене на основу овог члана.

2 Свака резерва стављена на основу овог члана садржи кратку изјаву о закону у питању.”

39. Суд подсећа да „резерва општег карактера“, у члану 57. став 1, означава резерву која се не односи на одређену одредбу Конвенције и сувише је неодређена или широка да би могло да се одреди њено тачно значење и област примене (види *Belilos против Швајцарске*, 29. април

1988, серија А број 132, стр. 26, став 55; *Chorherr против Аустрије*, 25. август 1993. године, серија А број 266-В, стр. 35, став 18; и *Kozlova и Smirnova против Летоније* (одлука), број 57381/00, 23. октобар 2001. године). У погледу резерве Србије, међутим, и супротно, на пример, ситуацији у случају *Belilos*, цитираном у горњем тексту, не би могла да се сматра да има „општи карактер“ пошто се односи на одређене одредбе Конвенције, тј. чл. 5. став 1 (в) и 6. ст. 1. и 3, и у вези је са једним бројем наведених одредби садржаних у посебном домаћем закону. Такође, у погледу „кратког приказа закона о којем је реч“, у члану 57. став 2, Суд констатује да је законодавство цитирано у резерви, тј. Закон прекршајима, наведен позивањем на „Службени гласник“ у ком је објављен, тако да је свако могао прецизно да идентификује одредбе у питању и добије информације о њима. Штавише, сама резерва укратко износи предметно питање које се регулише цитираним одредбама.

40. Измајући на уму све горе цитирано, Суд је мишљења да је резерва Србије депонована у односу на чл. 6. ст. 1. и 3. Конвенције била у складу са њеним чланом 57.

41. Ако се вратимо на посебне околности овог предмета, Суд примећује да су националне власти спровеле спорни поступак пре него што је Тужена држава одлучила да повуче своју резерву и засновале своје одлуке на релевантним одредбама Закона о прекршајима како је у њима обухваћен (објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 44/89, са изменама објављеним у бр. 21/90, 11/92, 20/93, 53/93, 67/93, 28/94, 16/97, 37/97, 36/98, 44/98 и 65/01). Иако је тачно да су измене Закона о прекршајима усвојене 2004. године, које нису обухваћене резервом, примењиване за поступке у питању, те измене члана 84. само прописују додатну надлежност управних органа да се баве царинским прекршајима у првој и другој инстанци (види ст. 20. и 24. у горњем тексту). Другим речима, у сваком случају прекршаја, било да је у надлежности судова или управних органа, није могло а да се не поступа према Закону о прекршајима онако како је обухваћен резервом, тј. текст овог закона какав је био пре измена 2004. године. Суд најзад примећује да иако се резерва односила на надлежност судова који поступају поводом прекршаја, не наводећи посебно управне органе, правоснажну одлуку у случају другог подносиоца представке коначно је донео суд, тј. сам Врховни суд, са надлежношћу да пресуђује о питањима која укључују прекршаје.

42. Произилази да су притужбе другог подносиоца представке некомпатибилне *ratione materiae* са одредбама Конвенције у смислу члана 35. став 3. и да се морају одбаци сходно члану 35. став 4.

2. *Притужба разматрана према члану 7. Конвенције и члану 1. Протокола број 1*

43. Други подносилац представке даље се притуживао да одлучивање у његовом случају није било у складу са утврђеном управном/судском праксом у релевантном тренутку.

(а) Поднесци странака

44. Влада је тврдила да ни члан 7. Конвенције ни члан 1. Протокола број 1 нису примењиви у овом случају. Посебно, у погледу раније одредбе, одређиване новчане казне не могу се сматрати „кривичном казном“, док су у погледу касније одредбе, ове новчане казне биле јасно неопходне „да би се обезбедило плаћање пореза“. Влада је даље тврдила да су и члан 340. Царинског закона и релевантна управна/судска пракса били потпуно предвидљиви у смислу онога што би представљало прекршај у питању и у погледу могућих казни. Ово се, међутим, не би могло тумачити да значи да је у сваком односном случају требало одредити идентичну казну. У сваком случају, други подносилац представке је био предузеће које је требало да поступа са већом пажњом уместо што је само поступало у свом материјалном интересу да не плати порез на увоз.

45. Други подносилац представке је поново потврдио своје притужбе, али није дао додатни коментар.

(б) Оцена Суда

46. Суд подсећа да гаранцију предвиђену у члану 7. Конвенције треба тумачити и примењивати тако да се обезбеди делотворна заштита од произвољног гоњења, осуде и кажњавања (види *S.W. против Уједињеног Краљевства*, 22. новембар 1995. године, став 35, серија А број 335-В; и *S.R. против Уједињеног Краљевства*, 22. новембар 1995. године, став 33, серија А број 335-С). Према томе, он садржи, у општем смислу, начело да само закон може дефинисати кривично дело и прописати казну (види *Kokkinakis против Грчке*, 25. мај 1993. године, став 52, серија А број 260-А). Израз „закон“, међутим, подразумева квалитативне захтеве, укључујући и доступност и предвидљивост. Појединац мора знати из текста релевантне одредбе, и по потреби, уз помоћ њеног тумачења од стране суда, због којих дела и пропуста би био кривично одговоран и која би казна била одређена за извршено кривично дело (види *Kafkaris против Кипра* [ВВ], број 21906/04, ст. 139-140, ЕCHR 2008, са даљим позиваљима). Међутим, члан 7. Конвенције не ставља ван закона постепено разјашњење правила кривичне одговорности судским тумачењем појединачних случајева, „под условом да је исход доследан са суштином прекршаја и да се могао разумно предвидети“ (види *Streletz, Kessler u Krenz против*

Немачке [ВВ], бр. 34044/96, 35532/97 и 44801/98, став 50, ЕЦХР 2001-II; *Radio France и други*, цитирана у горњем тексту, loc. cit.; и *Eurofinacom против Француске* (одлука), број 58753/00, ЕЦХР 2004-VII). Најзад, закон још увек може испунити услов предвидљивости чак ако лице о коме је реч мора да тражи одговарајући правни савет да процени, у мери која је разумна у околностима, последице које дата тужба може имати (види *Tolstoy Miloslavsky против Уједињеног Краљевства*, 13. јул 1995. године, став 37, серија А број 316-В; и *Grigoriades против Грчке*, 25. новембар 1997. године, став 37, *Извештају* 1997-VII).

47. Суд даље подсећа да је први и најважнији захтев члана 1. Протокола број 1 да свако мешање јавне власти у мирно уживање нечијед поседа треба да буде законито (*Iatridis против Грчке* [ВВ], број 31107/96, став 58, ЕЦХР 1999-II). Ово се односи на исти концепт који се налази и на другим местима у Конвенцији, концепт који подразумева закон као и судску праксу (види *Špaček, s.r.o., против Чешке Републике*, број 26449/95, став 54, 9. новембар 1999. године; и *Baklanov против Русије*, број 68443/01, ст. 40-41, 9 June 2005). Када се очигледно одступајућа судска пракса, која се односи на исто питање, меша у право на мирно уживање нечијег имовине за шта се не може дати разумно објашњење, таква мешања не могу се сматрати законитим у смислу члана 1. Протокола број 1. Сматра се да неуједначена судска пракса нема потребну прецизност да појединцима омогући да предвиде последице њихових радњи (види, међу многим другим ауторитетима, *Brezovec против Хрватске*, број 13488/07, став 67, 29. март 2011. године; *Carbonara и Ventura против Италије*, број 24638/94, став 65, ЕЦХР 2000-VI; *Mullai и други против Албаније*, број 9074/07, ст. 115-117, 23. март 2010. године; и *Saghinadze и други против Грузије*, број 18768/05, ст. 116-118, 27. мај 2010. године).

48. Ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да је 7. новембра 2005. године Царинарница Београд утврдила да је брод неправилно сврстан као поморски брод, што је подразумевало да се царина не плаћа. Шпедитер и његов овлашћени представник, као и подносиоци представке у овом случају, били су према томе криви за царински прекршај и кажњени новчано. Министарство финансија је 11. октобра 2006. године потврдило осуду али је изменило новчане казне одређене у првој инстанци. Првом и другом подносиоцу представке је посебно наложено да плате отприлике ЕУР 60 и ЕУР 23,600, док су шпедитерско предузеће и његов овлашћени представник мање кажњени. Царинарница и Министарство финансија су приметили да је њихово сопствено сврставање брода, као првенствено речног брода, засновано на процени једне од две стручне организације које су доставиле супротна мишљења током поступка. Они су се такође позвали на атест који су у том смислу издале немачке власти, и

констатовали да је шпедитер само поступио према захтеву подносилаца представке у погледу неправилног сврставања брода у питању. Најзад, прихваћено је да на страни подносилаца представке није било намере да се власти обману, због чега је утврђено да су криви према члану 340. Царинског закона, јер су само пропустили да доставе тачне информације након достављања царинске декларације. Врховни суд је 26. децембра 2007. године донео пресуду поводом захтева подносилаца представке. Тврдње првог подносиоца представке су одбачене као недопуштене, док су тврдње другог подносиоца представке одбијене као неосноване.

49. Суд даље констатује да су између 25. септембра 2006. године и 10. децембра 2010. године Министарство финансија и Врховни касациони суд, примењујући исту одредбу царинског закона, усвојили један број одлука у погледу ситуација веома сличних ситуацији подносилаца представке. Тиме су они утврдили да је обавеза увозника да обезбеди тачну документацију шпедитеру, а да је дужност шпедитера да правилно сврста робу у царинској декларацији. Намера да се власти обману није била неопходна. У два ова случаја увозници су на крају ослобођени или формално упозорени, без новчаног кажњавања, док су новчане казне одређене у преостала четири случаја (види став 15. у горњем тексту).

50. С тим у вези, Суд подсећа да је члан 340. Царинског закона заиста наводио да су предузеће и његов овлашћени представник одговорни за недостављање тачних информација након подношења царинске декларације. Они су такође могли да се новчано казне у износу до РСД 25.000 или троструке вредности увезене робе, за физичко лице, односно правни субјект. Распожива судска пракса даље јасно говори да није потребна намера да се власти обману да би овај конкретан прекршај постојао. Најзад, чл. 41. став 1. и 234. став 1 (9) Закона о прекршајима предвиђали су да окривљени може да се формално опомене, пре него да се казни, ако постоје озбиљне ублажавајуће околности и, такође, да би се поступак прекинуо ако нема доказа да је окривљени извршио прекршај у питању (види ст. 19. и 21. у горњем тексту). Према томе, произилази да су осуда другог подносиоца представке и изречена казна биле потпуно предвидиве, и као такве „законите“ у смислу члана 7. Конвенције и члана 1. Протокола број 1. Даље, се, наравно, подразумева да овај услов не значи да се сва лица која се окриве за исти прекршај морају утврдити одговорним или, заправо, да су сви морали бити новчано кажњени у истом износу ако је утврђено да су криви, или на други начин, кажњени идентично. Суд најзад примећује да је, према образложењу садржаном у спорним домаћим одлукама, други подносилац представке дао упутства шпедитеру да брод у питању сврста као поморски брод упркос томе, што је, у једном тренутку посаветован од

шефа царинарнице да је то првенствено речни брод и упркос постојању атеста који су издале немачке власти у том смислу (упоредити по једнакости и супротности са праксом наведеном у ставу 9. у горњем тексту где нема таквог питања).

51. Чак претпостављајући и надлежност *ratione materiae*, Суд имајући у виду све наведено, сматра да је притужба другог подносиоца представке због неуједначене домаће судске праксе, разматране према члану 7. Конвенције као и према члану 1. Протокола број 1, очигледно неоснована и да се, као таква, мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 3 (а) и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд, једногласно,

Проглашава представку недопуштеном.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 16. јула 2015. године.

Marialena Tsirli
Заменик секретара

Josep Casadevall
Председник